

Bakó Judit

Újra és újra

És arra gondolt, ha nem is lehetséges, minek neki a sok gond, ami naponta tépi? Miért nem hagyják akkor ezek az ihletek vásárolni, mosogatni, tankolni, élni? Minek neki ez a sok bánat és probléma ami ráadásul még csak nem is saját, mire jó, hogy minden idegen kínban is folyton megtalálja saját magát? Forgolódik az életben, jár-kei a világban, hordozza magában a tompa révületet és a jókedélyű emberkülsőben sokáig elálló, összekevert humort és rémületet. És aztán este, jó ismerősként egy másik benyomás is letelepszik hátul a kanapéra: hogy akkor mindenki más is így érez. Itt mindenki egy-egy ötlet maradéka.

Tartósított beszéd

Látod még eres, fáradt szemekkel, mik vagyunk? Cukor és víz vagyunk, zsír, só és koleszterin, szűkülő erek rendszereink. Évára, aki megkezdte életünk, paleolit étrenddel emlékezünk. És folyton változik az Isten-forma, mindig újabb divat szerinti a torna. Folyósodik csak egyre a fenék minden pizzában *halálut évék*.

Türelemkő

Töröknepmese-könyvet javítok. Összefüggő motívumrendszer. És a sok dev, dervis, padisah, peri és bej megszállja az ember gondolatait, mert folyton-folyton ugyanazok a bűbájok ejtik őket rabul. Úgy látszik – a mesékben is – az ember semmiből sem tanul. Egy padisah lánya már sokadszor túri, hogy erőfeszítése mennyit ér, és cserébe egy fiútól mindig egy tört és egy türelemkövet kér. A lány száján az egész életének története egyszerre kiszalad, a türelemkő pedig ettől egyre csak nő, duzzad, hízik, dagad. Ő addig meséli a sorsát, hogy egy repedés a kőzetre felszalad, és aztán – az összes mesében így van – a türelemkő végül széthasad. De egyik meséből sem derül ki, hogy kellene működnie a kőnek, vagy hogy egyáltalán normális-e az, hogy a türelemkövek nőnek. A kötet végén arra gyanakszom: az emberek közül nem is tudja senki, hogy ha nyugalmat akar (ki)találni annak mégis milyennek kéne lenni.